

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење Закона о изменама и допунама Закона о заштити права и слобода националних мањина садржан је у члану 14, чл. 75–81. и члану 97. став 2. Устава Републике Србије.

Чланом 14. Устава предвиђено је да Република Србија штити права националних мањина и да држава јемчи посебну заштиту националним мањинама ради остваривања потпуне равноправности и очувања њиховог идентитета.

Уставно начело из члана 14. нормативно је разрађено у чл. 75–81. Устава којима су, између осталог, припадницима националних мањина, поред права која су Уставом зајемчена свим грађанима, зајемчена и додатна, индивидуална или колективна права (члан 75. став 1), зајемчена равноправност пред законом, предвиђена забрана дискриминације и могућност увођења посебних прописа и привремених мера ради постизања пуне равноправности (члан 76), гарантовано право да учествују у управљању јавним пословима и да ступају на јавне функције под истим условима као остали грађани, уз прописану обавезу да се при запошљавању у државним органима, јавним службама, органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе води рачуна о националном саставу становништва и одговарајућој заступљености припадника националних мањина (члан 77), прописана забрана насиљне асимилације (члан 78), зајемчена права на очување посебности, у складу са законом (члан 79), предвиђено право на удружилање и на сарадњу са суграђанима (члан 80) и прописана обавеза државе да подстиче дух толеранције и међукултурног дијалога и предузима ефикасне мере за унапређење узајамног поштовања, разумевања и сарадње међу свим људима који живе на њеној територији, без обзира на њихов етнички, културни, језички или верски идентитет (члан 81).

Чланом 97. став 2. Устава, између осталог, прописано је да Република Србија уређује и обезбеђује остваривање и заштиту слобода и права грађана.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Разлози за доношење овог закона оличени су у потреби усклађивања Закона о заштити права и слобода националних мањина са изменама које су у правном систему наше земље уследиле након његовог усвајања 2002. године, као и у прилагођавању појединих решења стварним потребама унапређења положаја националних мањина у Републици Србији и даљем развоју политике у области њихове заштите. Имајући у виду историјски значај Закона о заштити права и слобода националних мањина који по први пут у правном систему наше земље предвидео низ прогресивних решења која су у великој мери унапредила положај националних мањина (одређење појма националне мањине, примена афирмтивних мера, право на самоуправу коју оличавају национални савети националних мањина,

итд.) и која нису изгубила на својој актуелности, предлагач стоји на становишту да није неопходно донети нови закон који би у целини регулисао предметну материју.

Закон о заштити права и слобода националних мањина усвојен је у Савезној скупштини СР Југославије 2002. године. Од времена доношења закона, уследиле су две значајне уставне промене – 2003. године створена је Државна заједница Србије и Црне Горе, а 2006. године усвојен је Устав Републике Србије, а донесен је и низ системских закона којима се на целовит начин уређују друштвени односи у областима друштвеног живота које су од посебног значаја за заштиту националних мањина. У том смислу, неопходно је, како номотехнички, тако и садржински, изменити, односно ускладити низ решења садржаних у одредбама Закона о заштити права и слобода националних мањина са одредбама Устава Републике Србије, као и са одговарајућим решењима садржаним у системским законима.

Стварне потребе унапређења положаја националних мањина у Републици Србији и даљи развој политike у области њихове заштите изискују допуне Закона о заштити права и слобода националних мањина којима би се створио правни основ за даље законско уређивање мера за унапређење пуне и ефективне равноправности у циљу постизања одговарајуће заступљености припадника националних мањина у јавном сектору, као и за остваривање права на упис података о националној припадности у службене евиденције и збирке личних података. Такође, стварне потребе унапређења положаја националних мањина у Републици Србији и даљи развој политike у области њихове заштите намећу потребу допуна Закона о заштити права и слобода националних мањина којима би се прецизније уредили поједини аспекти службене употребе језика и писма националних мањина и права на избор и употребу националних симбола и знамења. Посебни разлози за допуне Закона о заштити права и слобода националних мањина садржани су у потреби да се казненим и одговарајућим прелазним одредбама обезбеди доследно поштовање и делотворна примена законских одредби. Важно је истаћи да је потреба измена и допуна Закона о заштити права и слобода националних мањина идентификована Акционим планом за остваривање права националних мањина који је Влада Републике Србије усвојила на основу Акционог плана за преговарачко поглавље 23, а којим се Република Србија определила за стратешко унапређење институционалног и законодавног оквира у области људских и мањинских права.

III ОБЈАШЊЕЊЕ ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Чланом 1. Нацрта закона врши се најпре измена члана 1. став 1. Закона о заштити права и слобода националних мањина која је нужна да би се одредба тог члана терминолошки ускладила са уставним решењима, јер Устав мањинска права и слободе не „гарантује“, већ јемчи, а права која припадници мањина уживају на основу међународних уговора могу бити само она која су предвиђена потврђеним међународним уговорима који су, према Уставу, саставни део унутрашњег правног поретка. Предвиђена је промена и става 2. тог члана којом се као предмет Закона одређује и обезбеђивање остваривања права националних мањина на самоуправу у култури, образовању, обавештавању и службеној употреби језика и писма, што је решење које је више у духу уставних одредби, будући да је део досадашње одредбе којим је предвиђено да се Законом успостављају инструменти којима се обезбеђују

и штите посебна права националних мањина на самоуправу превазиђен доношењем Устава који је изричito предвидео не само право на мањинску самоуправу у определеним областима друштвеног живота, већ и успостављање националних савета као институционалног израза права на самоуправу. Чланом 1. Нацрта закона врши се и допуна члана 1. Закона тако што се додаје нови став 3. којим се предвиђа да се права националних мањина остварују не само на основу Закона о заштити права и слобода националних мањина, већ и у складу са законом којим се уређује положај националних савета националних мањина, као и на основу других посебних закона којима се уређују поједиње области друштвеног живота које су од значаја за националне мањине, а што је последица чињенице да је материја избора и овлашћења националних савета националних мањина регулисана посебним законом, као и чињенице да и посебни закони регулишу начин остваривања Уставом зајамчених права у појединим областима друштвеног живота. Нацрт предвиђа и измене некадашњег става 3. који постаје став 4. прописивањем да се покрајинским прописима могу установити додатна права припадника националних мањина, у складу са уставом, а на основу закона, што је решење које је усклађено са одговарајућом одредбом члана 79. став 2. Устава.

Чланом 2. Нацрта закона врши се измена тако што се речи „Савезна Република Југославија“ замењују речима: „Република Србија“, без промене суштине и смисла одредбе члана 2. став 1. Закона.

Чланом 3. Нацрта закона врши се допуна члана 3. став 1. Закона, јер се дискриминација не забрањује само према припадницима националних мањина, већ и према мањинама као колективитетима, а у забрањене основе дискриминације уврштава се и верска, као и свака друга основа. Истим чланом предвиђена је и измена става 2. члана 3. Закона, јер су у складу са уставним решењима прописани брисање речи федерација и замена речи „град и општина“ уставним појмом „јединица локалне самоуправе“.

Чланом 4. Нацрта закона предвиђене су измене и допуне члана 4. Закона. Најпре је предвиђена измена става 1. тог члана којом се бенефицијари мера за унапређење пуне и ефективне равноправности и услови за предузимање таквих мера одређују у складу са релевантним уставним решењима. Истим чланом прописане су и језичке корекције у ставу 2. док је суштинском изменом става 3. предвиђено да се неће сматрати дискриминацијом мере за унапређење пуне и ефективне равноправности у запошљавању, односно погодности у случају престанка радног односа у јавном сектору на свим нивоима територијалне организације, које су прописане одредбама посебних закона којима се уређује радно-правни статус запослених у јавном сектору, ако такве мере важе до постизања одговарајуће заступљености припадника националних мањина која је утврђена тим законима. Изложеном одредбом ствара се правни основ за даље законско уређивање мера за унапређење пуне и ефективне равноправности у циљу постизања одговарајуће заступљености припадника националних мањина у јавном сектору, при чему се јасно нормира да ће такве мере имати темпорални карактер, односно да ће важити до постизања одговарајуће заступљености која мора бити определена одредбама тих закона. Овим чланом врши се и допуна члана 4. Закона, тако што се додају нови ст. 4. и 5. којима се, у складу са Уставом, начелно прописује да ће Република Србија, у складу са законом, обезбедити услове за

ефикасно учешће припадника националних мањина у политичком животу, заступљеност представника националних мањина у Народној Скупштини Републике Србије и сразмерну заступљеност националних мањина у скупштинама аутономних покрајина и једниницама локалне самоуправе, као и да ће предузети одговарајуће мере ради унапређења економског положаја неразвијених подручја на којима традиционално живе припадници националних мањина.

Чланом 5. Нацрта закона врше се измене и допуне члана 5. Закона, тако што се најпре став 1. терминолошки усклађује са чланом 47. Устава којим се јемчи слобода изражавања националне припадности, а затим се додају нови ставови 3. и 4. којима се уређује право припадника националних мањина који то желе да се подаци о њиховој националној припадности упишу у службене евидентије и збирке личних података, али када је то предвиђено посебним законом, при чему се подatak о упису националне припадности може се користити у сврхе и на начин предвиђен посебним законом. Изложеним одредбама ствара се правни основ да се посебним законима предвиди могућност уписа податка о националној припадности у одговарајуће службене евидентије и збирке личних података који би били од значаја приликом креирања политика и мера за унапређење пуне и ефективне равноправности припадника националних мањина.

Чланом 6. Нацрта закона врше се измена члана 6. став 1. тако што се речи „Савезне Републике Југославије“ замењују речима: „Републике Србије“, док се у ставу 2. врши номотехничка редакција, без промене суштине и смисла одредбе.

Номотехничко унапређење без промене суштине и смисла одредби извршено је и чланом 7. Нацрта закона којим се мењају ст. 1-3. члана 7. Закона.

Чланом 8. Нацрта мења се члан 8. Закона и врши се његово усклађивање са одредбом члана 20. став 2. Устава.

Чланом 9. Нацрта закона врше се измене одређених ставова, као и допуна члана 11. Закона. Став 2. тог члана Закона усклађен је са одговарајућим решењима садржаним у Закону о службеној употреби језика и писма („Службени гласник РС“, број 45/ 91, 53/93, 67/ 93 и 48/ 94), јер је предвиђено да ће јединица локалне самоуправе, када су испуњени законски услови, обавезно увести у равноправну службену употребу језик и писмо националне мањине својим статутом. Истим чланом Нацрта закона предвиђена је и измена става 6. тог члана. Прописаном изменом ствара се основ за даље унапређења положаја националних мањина у Републици Србији и развој политике у области њихове заштите посредством уређивања појединачних аспеката употребе језика и писма националних мањина. Том одредбом предвиђено је да се у насељеним местима у јединицама локалне самоуправе, чија је територија одређена у складу са законом којим се уређује територијална организација Републике Србије, у којима проценат припадника одређене националне мањине у укупном броју становника на територији насељеног места достиже 15% према резултатима последњег пописа становништва имена органа који врше јавна овлашћења, називи јединица локалне самоуправе, насељених места, тргова и улица и други топоними исписују и на језику дотичне националне мањине, према њеној традицији и правопису, и у случају да језик те националне мањине није у службеној употреби на територији јединице локалне самоуправе. Такво решење доследно омогућава употребу језика националних мањина у срединама у којима је значајније њихово учешће у укупном

становништву. Истим чланом Нацрта предвиђено је и увођење новог става 7. према коме ће скупштина јединице локалне самоуправе статутом утврдити таква насељена места имајући у виду традиционалну насељеност припадника националне мањине и претходно прибављено мишљење националног савета, с тим што је прописано и ограничење према коме ће министарство надлежно за послове локалне самоуправе одбити у року од 60 дана од дана пријема предлога статута давање сагласности на те одредбе, уколико њихова садржина не одговара историјским чињеницама о традиционалној насељености припадника националне мањине. Такође, истим чланом Нацрта предвиђено је да се у досадашњем ставу 7. који постаје став 8. изврши неопходна замена речи: „Савезне Републике Југославије“ речима „Републике Србије“, а речи „савезним органима“ речима: „републичким органима“. Такође, овим чланом Нацрта предвиђено је да се изврши допуна додавањем новог става 9. којим је, у складу са Законом о службеној употреби језика и писма, прописано да се припадници националних мањина чији број у укупном становништву Републике Србије не достиже 2% према последњем попису становништва могу обратити републичким органима на свом језику и да имају право да добију одговор на том језику преко јединице локалне самоуправе у којој је језик те националне мањине у службеној употреби. Овим чланом Нацрта закона предвиђено је и да се досадашњи став 8. који постаје став 10. мења тако да прописује да народни посланик који припада националној мањини чији број у укупном становништву Републике Србије достиже најмање 2% према последњем попису становништва има право да се обраћа Народној скупштини на свом језику. Истим чланом Нацрта извршена је и допуна додавањем новог става 11. који садржи упућујућу норму према којој ће Народна скупштина обезбедити услове за остваривање права народног посланика да јој се обраћа на свом језику.

Чланом 10. Нацрта закона предвиђена је допуна Закона додавањем нових чланова 11а и 11б којима се уређује материја превођења и објављивања збирке пречишћених текстова најзначајнијих закона Републике Србије (члан 11а), као и објављивања прописа аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе на језицима националних мањина (члан 11б). Новим чланом 11а предвиђено је да министарство надлежно за остваривање права националних мањина обезбеђује превођење и објављује збирке пречишћених текстова најзначајнијих закона Републике Србије чији се предмет уређивања у целини или највећим делом односи на остваривање права националних мањина, али је такође прописана и могућност да национални савет националне мањине ресорном министарству поднесе предлог, уз образложение да је то од посебног значаја за остваривање права и слобода националне мањине, да ресорно министарство обезбеди превођење и објављивање збирке пречишћених текстова одређених закона из свог законског делокруга који садрже одредбе које се односе на остваривање права и слобода националних мањина, односно уређују друштвене односе који су од посебног значаја за националне мањине. Изложеним одредбама у унутрашњем законодавству ствара се правна основа за испуњавање обавезе из члана 9. став 3. Европске повеље о регионалним или мањинским језицима („Службени лист СЦГ – Међународни уговори“ број 18/2005) која је преузета њеним потврђивањем да се на мањинским језицима нађу најзначајнији национални законодавни текстови, а посебно они који се тичу лица која користе ове језике. Нови члан 11б садржи одредбе према којима

се прописи аутономне покрајине објављују на језицима националних мањина у складу са статутом и општим актима аутономне покрајине, док се прописи јединица локалне самоуправе објављују на језицима националних мањина, у складу са статутом и општим актима јединице локалне самоуправе, у складу са законом. Изложеним одредбама обезбеђује се системски квалитет решења о објављивању прописа покрајине и јединице локалне самоуправе на језицима националних мањина.

Чланом 11. Нацрта закона врше се измене и допуне у члану 12. Предвиђена је измена става 3. којом се, уместо постојећег решења према којем је у финансирању установа, друштва и удружења припадника националних мањина, у складу са својим могућностима, учествовала искључиво држава, прописује да, осим Републике, и покрајина и јединице локалне самоуправе могу учествовати у финансирању, али искључиво друштва и удружења националних мањина. Изложено решење је у складу и са одредбама системских закона. Изменама става 5. које су такође предвиђене овим чланом Нацрта, уређује се материја представљања и заштите културно-историјског наслеђа националних мањина. Уместо досадашњег решења према коме је обезбеђивање представљања таквог наслеђа било обавеза искључиво музеја, архива и институција за заштиту споменика културе чији је оснивач држава, предложеним чланом 10. та се обавеза проширује и на установе чији је оснивач покрајина и јединица локалне самоуправе, али се истовремено прецизира да је реч о културном наслеђу од посебног значаја за националне мањине на територији за коју су те установе надлежне, уз задржавање права да представници националних савета учествују у одлучивању о начину представљања таквог културно-историјског наслеђа. Предложено је и додавање новог става 6. којим би се предупредило да установе културе чији је оснивач локална самоуправа у национално мешовитим срединама у својој делатности занемаре културне потребе, односно идентитет и традицију националних мањина које су традиционално настањене на тој територији. У том смислу, новим ставом се изричito предвиђа да ће такве установе у јединици локалне самоуправе која се сматра национално мешовитом, својим програмима рада обезбедити садржаје, мере, активности или манифестације којима се чува и промовише културни идентитет и традиција националних мањина традиционално настањених на њеној територији.

Чланом 12. Нацрта закона предвиђене су измене и допуне члана 13. Закона који уређује материју образовања. Најпре је прописана допуна постојећег става 1. према којој би, полазећи од решења која постоје у пракси, припадници националних мањина имали право на васпитање и образовање у установама предшколског, основног и средњег васпитања и образовања на свом језику, односно говору чиме се заправо омогућава да припадници националних мањина које немају стандардизовани језик изучавају наставне предмете од посебног значаја за очување њиховог идентитета, као што је то случај са предметом материји говор са елементима националне културе. Истим чланом Нацрта предвиђено је и брисање постојећег става 2. члана 13. Закона, будући да је том одредбом прописана обавеза државе да створи услове за организовање образовања на језику националне мањине, уколико у тренутку доношења закона не постоји образовање на језику националне мањине у оквиру система јавног образовања, а што је увекико

испуњено. У циљу усаглашавања са решењима садржаним у системским законима који регулишу област образовања и васпитања, предложене су измене досадашњих ставова 6. и 7. који постају ставови 5. и 6. У том смислу, предвиђено је да национални савети националних мањина учествују у изради наставних програма за предмете који изражавају посебност националних мањина на језику, односно говору националних мањина, двојезичне наставе и учења језика националних мањина са елементима националне културе, као и да се у циљу међусобне толеранције и суживота националних мањина и већинског становништва, реализују програми наставних и ваннаставних активности у основном и средњем образовању и васпитању о историји, култури и положају националних мањина у Републици Србији.

Чланом 13. Нацрта врши се измена члана 14. Закона и његово усаглашавање са системским решењима којима се уређује област високог образовања, нарочито онима којима се гарантује аутономија високошколских установа. У том смислу, предвиђа се да ће се за потребе образовања на језику националних мањина у оквиру високог образовања подржати развијање студијских програма за васпитаче и наставнике на језицима националних мањина, у складу са законом који уређује високо образовање, као и да високошколска установа може организовати лекторат на језицима националних мањина где студенти припадници националних мањина могу да савладају стручне термине и на језику националне мањине. Истим чланом Нацрта закона прецизира се и улога државе, односно покрајине и јединице локалне самоуправе у креирању кадровских капацитета за потребе основног и средњег образовања на језицима националних мањина посредством одредби према којима република, покрајина и јединица локалне самоуправе могу да помажу стручно оспособљавање наставника за потребе таквог образовања, а република још и поспешује међународну сарадњу са циљем да се припадницима националних мањина омогући да студирају у иностранству на матерњем језику и да се тако стечене дипломе признају у складу са законом.

Чланом 14. Нацрта закона врши се измена члана 15. став 2. Уместо досадашњег решења према коме су домаће и стране организације, фондације и приватна лица могла, у складу са законом, да учествују у финансирању образовања на језицима националних мањина, а што је изазивало извесне недоумице у погледу могућности да ти субјекти учествују и у финансирању образовања које се спроводи у јавним образовним установама, предложеним решењем се предвиђа да ти субјекти могу учествовати у финансирању приватних образовних установа, док у установама чији је оснивач република, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе могу да учествују у обезбеђивању средстава за виши квалитет образовања и васпитања на језицима националних мањина.

Чланом 15. Нацрта закона врше се измене и допуне члана 16. којим је уређено право избора и употребе националних симбола и знамења. Тим чланом Нацрта најпре је предвиђено да се у ставу 3. реч: „Савезни савет“ замени речју: „Савет“. Предвиђена је и измена става 4. којом би се прецизирало да се симболи и знамења националних мањина могу службено истицати тек након објављивања одлуке Савета за националне мањине о њиховом потврђивању, током државних празника Републике Србије и, искључиво, потврђених празника националне мањине, на зградама и у просторијама локалних органа и организација са јавним

овлашћењима, и то не само на подручјима на којима је језик националне мањине у службеној употреби, већ и на онима која су евентуално утврђена одлуком о потврђивању симбола. На тај начин избегавају се евенталне нејасноће у вези са могућношћу службеног истицања симбола националне мањине пре објављивања одлуке о њиховом потврђивању, као и током празника мањине који нису потврђени у складу са одредбама Закона, али се и допушта могућност да се службено истичу и симболи националних мањина чији језици нису у службеној употреби ни у једној јединици локалне самоуправе. Предложеним изменама става 5, у складу са законом којим се уређује изглед и употреба државних симбола Републике Србије, уређује се питање државног симбола који се уз знамења и симbole националне мањине, истиче приликом обележавања државног празника Републике Србије, уз прецизирање да је реч о Државној застави Републике Србије и Малом грбу Републике Србије. Истим чланом врши се и допуна члана 16. Закона тако што се новим ставом 6. прописује да се уз знамења и симbole националне мањине, приликом обележавања потврђеног празника националне мањине, обавезно истичу Народна застава Републике Србије и Мали грб Републике Србије, на начин установљен законом којим се уређује изглед и употреба државних симбола Републике Србије, док се новим ставом 7. уређује до сада нерегулисано питање употребе симбола националне мањине на улазу у службене просторије националног савета тако што се предвиђа да се симболи националне мањине, на том месту, могу, на пригодан начин, уз државне симbole Републике Србије, истицати током читаве године.

Чланом 16. Нацрта закона врше се измене члана 18. Ставом 1. Предвиђа се да, у циљу очувања, унапређења и заштите националних, етничких, верских, језичких и културних посебности припадника националних мањина и у циљу остваривања њихових права, Влада Републике Србије образује Савет за националне мањине, при чему се одређује да је то тело, по својој природи, стално радно тело Владе. Ставом 2. Опредељени су задаци Савета, док се ставом 3. предвиђа да су чланови Савета руководиоци органа државне управе и служби Владе у чији делокруг спадају питања од значаја за положај националних мањина, као и председници националних савета националних мањина. Новим ставом 4. прописује се да ће Влада својим решењем именовати чланове Савета и одредити орган државне управе, односно службу Владе задужену да пружа стручну и административно-техничку подршку раду Савета.

Чланом 17. Нацрта закона мења се члан 19. који уређује материју националних савета националних мањина. Будући да је постојање националних савета први пут предвиђено управо овим Законом, али да су поједина решења уврштена у касније усвојени Устав, као и да је материја избора и овлашћења националних савета подробније регулисана Законом о националним саветима националних мањина („Службени гласник РС“, бр.72/09, 20/14- УС и 55/14), предлагач се определио да овим Законом начелно регулише питања смисла избора националних савета (став 1), њихову улогу и карактер (ст. 2. и 3), принципе на којима се формирају (став 4), уз упућујућу одредбу према којој ће се овлашћења, поступак избора, финансирање и друга питања од значаја за рад националних савета уредити посебним законом (став 5).

Чланом 18. Нацрта закона врши се измена члана 20. Будући да је постојање Буџетског фонда за националне мањине предвиђено и Законом о националним саветима националних мањина чијим чланом 119. је изричito предвиђено да национални савети учествују у поступку расподеле средстава тог фонда која се додељују јавним конкурсом, предложеним изменама прописано је да ће се финансирање програма и пројеката у области културе, образовања, обавештавања и службене употребе језика и писма националних мањина средствима из тог фонда уређује посебним законом.

Чланом 19. Нацрта закона предвиђено је брисање постојећег члана 21. Закона којим је предвиђено да се приликом запошљавања у јавним службама, укључујући полицију, води рачуна о националном саставу становништва, одговарајућој заступљености и о познавању језика који се говори на подручју органа или службе. Имајући у виду да је Нацртом закона изричito предвиђено предузимање мера за унапређење пуне и ефективне равноправности у запошљавању у јавном сектору, као и чињеницу да је члану 77. став 2. Устава прописано да се при запошљавању у државним органима, јавним службама, органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе води рачуна о националном саставу становништва и одговарајућој заступљености припадника националних мањина, предлагач стоји на становишту да члан 21. Закона треба брисати.

Чланом 20. Нацрта закона предвиђено је брисање члана 23. Према том члану, припадници националних мањина и национални савети националних мањина могу, у циљу заштите својих права, поднети тужбу за накнаду штете надлежном суду (став 1), док су, према ставу 2. национални савети националних мањина овлашћени да уложе уставну жалбу Уставном суду у случају да процене да је дошло до повреде уставних права и слобода припадника националне мањине, или у случају да им се обрати припадник националне мањине који сматра да је повређен у својим уставним правима и слободама. Имајући у виду да је чланом 22. став 1. Устава прописано да свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и право на уклањање последица које су повредом настале, као и да је одговарајућим одредбама Устава и Закона о Уставном суду регулисано питање ко може поднети уставну жалбу, предлагач стоји на становишту да изложене одредбе члана 23. треба брисати.

Чланом 21. Нацрта закона врши се допуна Закона увођењем посебног дела који садржи казнене одредбе. На тај начин ће се обезбедити доследно поштовање и делотворна примена законских одредби. Новим чл. 22а-22в прописују се прекршаји, односно привредни преступи и утврђују новчани износи казни за организације које врше јавна овлашћења, правна лица и одговорна лица у њима која их скриве. Предвиђени су привредни преступи, односно прекршаји за случај да су назив органа односно организације исписани супротно законским одредбама (члан 22а), за случај да се као симбол и знамење националне мањине, службено, односно јавно представља, истиче или користи симбол и знамење друге државе, или да се за празник националне мањине службено, односно јавно користи назив

празника који није потврђен од стране Савета за националне мањине и објављен у „Службеном гласнику Републике Србије” (члан 22б), као и за случај да симболи и знамења националне мањине нису истакнути или су истакнути противно одредбама закона, односно да уз знамења и симbole националне мањине при службеној употреби нису истакнута и знамења и симболи Републике Србије (члан 22в).

Чланом 22. Нацрта закона прописано је да ће се имена органа који врше јавна овлашћења, називи јединице локалне самоуправе, насељених места, тргова и улица и други топоними исписати у складу са члану 9. овог закона најкасније до 1. јануара 2018. године док је чланом 23. Нацрта нормирано да ће скупштина јединице локалне самоуправе утврдити насељена места из члана 9. овог закона у року од 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 24. Нацрта закона уређује ступање на снагу овог закона.

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона није потребно обезбедити средства у буџету Републике Србије.

V. АНАЛИЗА ЕФЕКАТА ПРОПИСА

За Нацрт закона није потребно израдити анализу ефеката закона, с бзиром на то да се њиме не стварају нове обавезе за привредне и друге субјекте.

